

Několik vzpomínek z rodinného života Dra Albína Bráfa.

Antonín Bráf.

Albín Bráf pocházel z rodiny úřednické, jež byla ve službách hrabat Waldsteinů. Děd jeho, Antonín Bráf, byl lesmistrem v Bazantnici u Třebíče na Moravě, a syn téhož Antonín, narozený r. 1815 v Lichtenwaldu v Čechách, otec Albínův, studoval sice na gymnasiích v Mladé Boleslavi a v Jihlavě, ale nahodilé poměry mu nedovolily, aby zjevné schopnosti své rozvinul a uplatnil dokončením studií na vysoké škole. Z té příčiny vstoupil nejprve do úřadu patrimoniálního na zámku v Třebíči, a když úřady tyto byly po r. 1848 zrušeny, stal se hospodářským úředníkem, nejprve na hraběcím waldsteinském dvoře ve Lhotě u Třebíče. Zde oženil se dne 28. května 1850 s Marií, dcerou třebíčského měšťana a mistra barvířského Jana Trávníčka a manželky jeho Marie, rodem Divišové. V Třebíči u Trávníčků, v domě čís. 93 na Horce, narodil se manželům Bráfovým dne 27. února 1851 syn, jemuž na křtu dali jméno Albín. Prvá léta dětská ztrávil Albín ve Lhotě; později byl otec jeho přeložen na waldsteinská panství do Čech, nejprve na Mnichovohradištsko do Valečova, odtud do blízkého Kláštera n. Jiz. a konečně do Nebylova na panství štáhlavském.

Školu obecnou navštěvoval Albín v Bosni, kamž Valečov byl přiškolen, a tu měl zvláště svědomitého učitele Maixnera, jednoho z těch starých našich učitelů-vlastenců, kterýž literárnímu vzdělání jeho dal pečlivý základ a nejedno zrnko ducha vlasteneckého do vnímavé mladé duše vložil. Vychodiv obecnou školu bosenskou, byl dán na docvičenou ku prarodičům Trávníčkovým do Třebíče, aby tu navštěvoval »čtvrtou« třídu u učitele Jelínka, jenž se těšil pověsti vynikajícího vychovatele mládeže.

V Klášteře n. Jiz., kamž se mezitím otec jeho za úřední povinností svojí přestěhoval, seznámil se Albín jako hoch s Karlem, synem panského lékaře Dra Mattuše v Mnichově Hradišti. Styk obou usnadněn byl častým úředním i společenským stykem obou otcův, a ačkoliv mezi Karlem Mattušem a Albínem byl značný

rozdil ve věku, přilnuli k sobě do té míry, že si zůstali osobními přáteli a věrnými druhy politickými až do smrti.

Na studia dal otec Albína r. 1861 do Prahy na akademické gymnasium. Tou dobou bylo ještě utrakvistické, a teprve na počátku jeho studií byl na něm zaveden český jazyk vyučovací. Působili na něm za doby jeho studií vedle ředitele Nečáska katecheta P. Neumann a profesoři Aksamít, Šohaj, Kobliska, Javůrek, Lepař a později Durdík. Otec sledoval se zvýšeným zájmem pokroky svého syna, na němž si velice zakládal a o něhož něžně pečoval. Na počátku studií bydlil Albín u universitního profesora Matzky, kdež jej měl otec velmi dobře umístěného. Leč pojednou byl otec, rozvážný hospodář a ve všem přesný úředník, znepokojen zprávou z Prahy došlou, že si syn jeho na úkor studií mysl svoji rozrušuje pokusy literárními. Jsa pln obav nejen o prospěch svého syna ve studiích, ale i o příští jeho osudy, dopsal otec do Prahy někdejšímu druhu svému ze studií na gymnasiu mladoboleslavském, Dru Jos. Tieftrunkovi, tou dobou tělesnému lékaři císaře a krále Ferdinanda Dobrotivého, žádaje ho, aby na syna jeho dohlédl. Dr. Tieftrunk splnil ochotně přání otcovo. Navštívil Albína a na místě otcově podrobil ho výslechu. Výsledkem návštěvy a rozmluvy jeho byl dopis, kterým otcovy obavy rozptýlil, vysvětluje, že syn jeho obtíže studia hravě překonává, takže čilý jeho duch nenachází v pouhém studiu plného upokojení. Až si mladistvá ta mysl zjedná svoji rovnováhu a duch jeho až uzraje, že místo svoje v životě jednou řádně vyplní.

R. 1869 Albín, dokončiv studia gymnasijní, vstoupil po prázdninách v Praze na právnickou fakultu a současně nastoupil i službu vojenskou jako jednoroční dobrovolník. Bylať tehdy jednoroční dobrovolná služba vojenská právě nově zavedena. V měsíci říjnu téhož roku nastal však smutný obrat ve všech poměrech rodiny Bráfovy. Otec ochuravěv zemřel po krátké, třídenní nemoci, dovršiv teprve 54. rok svého života, i byl za velkého účastenství občanstva z blízka i z dále, svými vřele jsa oplakáván, pohřben na hřbitově u farního kostelíka na Prusínech, k němuž Nebylov byl přifařen. Těžká nastala tu doba vdově se čtyřmi osiřelými, nezletilými syny, z nichž nejstaršímu bylo teprve 18½ roku. Pensijní fond úředníků waldsteinských, do něhož si otec po řadu let na pensi platil, nevešel ještě v činnost, scházeloť do lhůty ustanovené několik měsíců; i byla tedy vdova odkázána na plat z milosti, jenž jí byl vlastníkem panství, Arnoštem hrabětem z Waldsteinu

vyměřen na 300 zlatých ročně. Z tohoto příjmu a z úroků skrovných úspor musila nejen hraditi potřeby celé rodiny, ale starati se i o výchovu svých synů, z nichž dva nadějně započali studia svá na škole vysoké, třetí studoval na škole střední, nejmladší pak byl žákem školy obecné.

Ztrátou otce a živitele nebyla však míra utrpení a starostí rodiny Bráfovy vyčerpána. Pět měsíců po smrti otcově narodil se syn pátý, pohrobek. Matka prodlévala v době té u starých rodičů svých v Třebíči. Pohrobek byl zdraví velice útlého a nedožil se ani roku. Také syn Emil, který studoval na gymnasiu v Jindřichově Hradci, zachvácen tu byl zákeřnou chorobou plicní, kteréž v krátkce, přes veškerou obětavou péči matčinu, podlehl, takže ubohá, zdrcená matka za neúplná dvě leta po smrti manželově i dva syny pohřbíti musila.

Avšak ona nezoufala. Jako by těžké rány osudu mysl její teprve byly upevnily. S energií, které by byl před tím nikdo v ní nehledal, ba ani netušil, podjala se úkolů, které tu na ni dolehly. Na podzim r. 1871 přestěhovala se do Prahy, a tu věnovala se úplně péči o své tři syny, kterým stále vštěpovala zásadu, že pro založení příští existence na nic jiného spoléhati nemohou, jediné na to, čeho vlastním přičiněním dosáhnou. Aby pak při skrovných příjmech svých studium synův umožnila, uplatňovala ještě ve zvýšené míře ony dvě vlastnosti, kterýmiž se již předcházející život její vyznamenával, totiž spořivost a neunavnou pracovitost. Majíc jen ten jediný, velký cíl životní stále před sebou, neznala ohledů pro své pohodlí ani svých osobních požitkův. Při každém výdaji zkoumala, je-li ho nutně zapotřebí, odůvodňujíc své počínání oblíbeným příslovím: »Kdo na malých věcech šetří, na velké věci má.« A když se již na domácnost nebo na kuchyni některý výdaj učinil, pak jistě dovedla její mistrnost hospodyňská docíliti, aby se ho na prospěch rodiny plně využítkovalo. Dovedla vařiti tak úsporně a tak dobře, že to vzbuzovalo obdiv i zkušených hospodyň. Ona, která i lepších dnů zažila, nevzdalovala se pro dobro dětí žádné práce v domácnosti. Její pracovitost a snaha po zužitkování času šla tak daleko, že zneuznávala i potřebu procházek, opakujíc často: »Já nevím, co to ti lidé mají stále s těmi procházkami. Za mých časů toho nikdy nebývalo. Já sama na příklad jsem mívala dopoledne co dělat při kuchyni a při hospodářství, to jsem měla pohybu dost, a odpoledne jsem si sedla a šila na vás; to byl můj odpočinek!«

Byla jednou z těch matek, o jichž tiché, záslužné činnosti nikdo neví, o nichž se nepíše, aniž se dekorují, ačkoliv velké dílo vykonaly. Věku dožila se skorem 70 let. Smrt zastihla ji mimo domov, když r. 1895 navštívila svoji staříčkou, skorem 90letou matku v Třebíči. Tu zachvácená byla po prudké chřipce zánětem plic, jemuž podlehla, rozloučivši se ještě se svými syny na rychlo k úmrtnímu lůžku jejímu z Prahy povolanými.

Byl-li poměr mezi matkou a syny, kteří obětavou starostlivostí její plně oceňovali, povždy upřímný, ničím nekalený, byl to zejména nejstarší z nich, Albín, který hned po smrti otcově, ačkoliv sám let jinošských sotva dosáhl, jako by krutou ranou osudu, která rodinu zasáhla, rázem v muže byl vyspěl, a oceňuje těžké postavení matčino, snažil se jí situaci co možno usnadňovati. V první řadě hleděl, aby ze skrovných příjmů jejích co nejmenší pro sebe dělal nároky. Potřeby své dovedl tak uskrovnovati, že se spokojil obědem třeba v obecní kuchyni. Aby si pak záhy zaopatření a jistý příjem opatřil, přijal již ve druhém roce práv místo vychovatelské v rodině velícího generála v Praze, hraběte Huyna, s nímž se po přeložení jeho na čas do Pešti přestěhoval.

Roku 1874 zakončil studia universitní, byv promován za doktora práv. Vstoupil sice na krátko do praxe soudní, ale hlas srdce vedl jej neodolatelně na dráhu učitelskou. Tužba ta se mu splnila tím, když po odchodu Dra Jaromíra Haněla na universitu záhřebskou r. 1874 obdržel profesuru na československé obchodní akademii v Praze. Byl to tehdy povznášející, radostný den pro celou rodinu, když si přinesl Albín domů dekret kuratoria obchodní akademie, jímž se mu vyměřoval plat dle počtu hodin vyučovacích, s nejmenším však zajištěným příjmem 600 zlatých ročně. Byl to obrat, který znamenal úlevu ve hmotných starostech celé rodiny.

Na akademii obchodní seznámil se blíže s Emanuelem Tonnerem, tehdejší jejím ředitelem, s nímž zůstal v blízkých stycích přátelských, i když později na akademii již nepůsobil.

Když dosáhl profesury na akademii a tím byly aspoň nejnaléhavější starosti existenční zmírněny, nesložil rukou v klín, ale počal křídla svá rozpínati výše. Tehdejší profesor národního hospodářství na universitě pražské, Dr. Eberhard Jonák, vyznamenával Bráfa již jako posluchače svého pozorností a důvěrou, jelikož jevil ku předmětu zvláštní nadání a náklonnost. Bráf věnoval se tedy dalšímu studiu svého oblíbeného předmětu, a již po třech letech

po doktorátě habilitoval se jako docent národního hospodářství na pražské universitě i na vysoké škole technické. Na technice pak mu byla svěřena i docentura honorovaná, a to výkladů o zákonech stavebních a železničních. Docentury této se však vzdal r. 1882 ve prospěch mladšího spolupracovníka na roli národohospodářské, Dra Josefa Kaizla, když byl sám téhož roku současně s Drem Stupeckým a Drem Heyrovským jmenován mimořádným profesorem na nově zřízené české universitě.

Jako mladý doktor vyučoval Bráf také na škole »Ženského výrobního spolku« v Praze. Se zvláštní zálibou se tenkrát o tom vyslovoval, že škola tato jest první dívčí školou v celém Rakousku, na které se konají výklady z národního hospodářství. Tehdejší starostka »Ženského výrobního spolku«, Karolina Světlá, jevila k němu zvláštní důvěru také tím, že mu svěřila i pořádání přednášek mimořádných při tamní škole konaných. Bráf vybíral přednášeče mezi akademiky i mezi staršími odborníky a smlouval s nimi themata. Karolina Světlá nemálo cenila si Bráfovy duševní bystrosti a jeho společenského taktu. Ke svému okolí vyjádřila se nejednou o něm: »Uvidíte, že z toho Bráfčíka bude ještě jednou ministr.«

Pro vynikající svoji znalost věd právních a pro jasný výklad svůj byl Bráf již jako mladý doktor a docent hledaným instruktorem pro přípravu ke zkouškám státním i k rigorosům. Za tím účelem povolán byl ke hraběti Frant. Černínovi, hraběti Neippergovi, oběma princům Schwarzenbergům a j.

Jako nadějného talentu všiml si Bráfa záhy i Dr. Fr. Lad. Rieger. Když z osobního styku i z literární jeho činnosti seznal jeho vědomosti a z jeho projevů na různých schůzích se přesvědčil o jeho talentu řečnickém, ptával se ho opětovně, brzo-li dovrší 30. rok svého věku, aby mohl býti kandidován za poslance. K uskutečnění myšlenky této došlo r. 1883, kdy byl Bráf zvolen poslancem do sněmu zemského za venkovské obce okresu žambereckého a ústeckého n. Orl.

Častější styky s Drem Riegrem a jeho rodinou, kteréž si Bráf od prvního vstoupení svého do domu velice vážil a měl pro ni zvláštní sympatie, vedly k tomu, že se stal Bráf zetěm Riegrovým. Ze vstupu jeho do rodiny zvláště vřele se těšila matka snoubenky jeho, paní Marie Riegrová, a svazku tomu upřímně přál i starý, oddaný přítel rodiny Riegrovy, probošt Náhlovský. V měsíci listopadu r. 1887 konaly se tiché zasnuby v rodině. Nejbouřlivěji jevil

radost svoji nad vstupem nového člena do rodiny nastávající jeho švakr Bohuš, jenž sám jsa postavy atletické, pojal Bráfa na své lokte a, nesa jej po pokoji, volal: »Já mám švakra, já mám švakra!« Dne 13. února 1888 požehnal sňatku farář P. Nykles ve chrámu sv. Štěpána v Praze.

Mezi Bráfovými mladickými sny, ještě za doby studií gymnasijských, bylo, státi se žurnalistou. Bylo to za těch dob, kdy si se spolužákem Gustavem Eimem a jinými vyměňoval podobizny se vzletnými hesly, z nichž heslo Eimovo bylo: »Z nás každý musí orlem býti.« Eim věnoval síly své a vynikající nadání své cele žurnalistice a politice; Bráfovi vykázal osud jiné povolání životní, ale když potřeba toho kázala, chopil se péra a zastal také řádný kus práce žurnalistické. Nechť šlo o nekrolog některé vynikající osobnosti, nechť o příležitostný článek, který si vyžádala některá redakce pražská, brněnská nebo vídeňská, vyhověl vždy ochotně a v pravý čas. Nejčastější byly styky jeho svého času s redakcí »Hl. Národa«. Pro udržení tohoto časopisu své strany, v prvních letech 1890. valně ohroženého, nepovažoval nejen žádné podpory mravní, ale také žádné oběti hmotné za příliš velkou. Když pak koncem let 90tých chefredaktor »Hlasu Národa«, Dr. Hubáček, těžce onemocněl, zastupoval ho Bráf po delší dobu. Vykonav obsáhlý denní úkol svůj, pospíchal podvečer do redakce, aby tam, čeho potřebí, zařídil a pro zítřejší číslo napsal — úvodní článek.

Dne 6. listopadu 1888 narodil se manželům Bráfovým syn, jemuž dali na křtu jméno Václav. Dítě to zůstalo jediným dítětem jejich, a upínaly se tedy k němu veškeré naděje obou rodičův. Za dětství byl Václav zdravý útlého, i byl častěji churavostmi navštěvován, takže nejednou byli rodičové s bolestí největší na to připraveni, že jedináčka svého pozbudou. Aby se co nejostřížetěji mohlo dbáti jeho zdraví, nebyl poslán do školy veřejné, ale dostalo se mu nejen přes celou školu obecnou, ale až přes VI. třídu gymnasijsní pečlivého vyučování domácího. Když však přicházel do let jinošských, upevňovalo se jeho zdraví vůči hledě a také celé tělo jeho zmohutnělo. Jelikož také stejnoměrně duševní rozvoj jeho pokračoval měrou nejutěšenější, znovu se tím posilovaly naděje rodičů, že drahé to dítě jim bude zachováno a že bude moci někdy síly svoje platně propůjčiti službám svého národa.

Tyto myšlenky zjevně vystihujeme v závěti otcově, psané v listopadu r. 1907, ve slovech, jež zvláště synovi byla věnována: »Můj milý Václave, nezapomínej na praděda Palackého a děda

Riegra, jejich památka tě veď na cestách života. Otec by býval rád Ti byl vůdcem ve snažení vědeckém. Přátelé moji na fakultě budou Ti ochotnými rádci, zač je vroucně prosím.

Leč bylo usouzeno osudem neúprosným muži tomu, jenž nikdy nikoho neoslyšel, jehož dobročinnost sáhala zhusta až do těch mezí, že bylo nutno uskrovnovati se i v naléhavých potřebách vlastních, že musil dožiti se rány pro srdce jeho nejkrutější a nejbolestnější.

Václav překročil již 19. rok svého věku a jako právník ve druhém roce pilně studoval ke státní zkoušce, když tu ke konci února 1908, právě po návratu jeho z pohřbu jeho prastrýce prof. Dra Jana Palackého, objevily se u něho první příznaky choroby, jež od první chvíle nebyla podceňována, ale pečlivě léčena, avšak byla to bohužel jedna z těch chorob, které jsou silnější než věda lékařská a nežli péče sebe obětavější. Sklíčený otec pozbyl hned veškeré naděje, že syna zachová, když mu byla diagnosa lékařská ze šetrnosti pouze naznačena. Tu však z přátelské, ano i z lékařské strany upozorněn byl na slezské léčební místo Görbersdorf. V naději, že drahý život ten bude ne-li prodloužen, tedy aspoň vlivy klimatickými a tamější methodou léčební utrpení nemocného zmírněno, převezli zarmoucení rodiče dne 9. dubna 1908 dítě své do Görbersdorfu. Leč Görbersdorf již nepomáhal; mladé tělo chřadlo den ze dne. Jaké boje duševní se v těch strastiplných dnech v nitru zdrceného otce odehrály, o tom nejlépe svědčí úvod k nové závěti, sepsané na počátku nemoci synovy (9. března), začínající slovy: »Za těžké nemoci svého jediného syna, jehož smrt, nevím, sám-li dlouho bych přečkal, — — —«. Postupem nemoci v Görbersdorfu utvrdilo se v otci přesvědčení, že dítěti svému »dosluhuje k smrti«. Po neúplných šesti týdnech pobytu v Görbersdorfu nastala již u obou rodičů tupá resignace (20. května), že drahý ten život nelze zachrániti; každý den další že znamená jen prodloužení krutých utrpení, pišeť otec uvedeného dne: »Pomoci není. Čím dříve smrt, tím větší dobrodiní.«

Kdo v těch smutných dobách zkrušeného otce spatřil, jak zármutkem nezměrným i fysicky sešel, nemohl se ubrániti obavě, že ztrátu synovu zaplatí těžkou nemocí tělesnou, po případě i duševní.

Dne 25. května 1908 shasl tam, domova vzdálen, ten mladistvý, nadějný život, a za tři dny nato byla tělesná schrána jeho uložena na posvátném Vyšehradě po boku dědově, který ho ve smrti o pět let předešel.

V Görbersdorfu zemřel nejen jediný Bráfův syn, tam zemřela i veškerá jeho radost ze života. Potvrdila to zcela určitě i slova jeho pronesená při příležitosti 60tých jeho narozenin v nejužším kruhu rodinném: »Od života ničeho více již neočekávám.« Kdo slyšel kdy bolestné stony Bráfovy, když do myšlenek svých znova se pohroužil, přisvědčí, že velká ta jeho životní bolest snad chvílemi otrnula, ale vždy zase znova se vracela s tím větší prudkostí.

Jako vůdčí hvězda zůstala mu jediná myšlenka, aby úkolům, které si vytkl, věnoval ještě zbývající své síly a zbývající dny svého života. Tomu dostál. V horečnaté činnosti hledal zapomenutí, jí však i vystřebával rychle poslední zbytky svých sil. Po dvakráte se ubíral do Vídně, byv tam povolán za ministra orby, po obojíkráte uposlechl však až teprve, kdy nabyl přesvědčení, že jedná v souhlasu s naším poselstvem a že může české věci platné služby prokázati. Ale ve Vídni toužebně vzpomínal vždy na Prahu. V soukromí posteskl si tam svému bratru: »Tak krásné působiště jsem tam v té Praze měl, a to vše jsem musil opustiti.«

A byly to vpravdě kombinované závazky, kterým se snažil s veškerou houževnatostí neúporné pracovní vytrvalosti své dostáti. Vedle povinností resortních a přčetných návštěv úředních a politických, které se konaly nejen ve vyhrazených dnech, ale i mimo ně kdykoliv, byly to zejména přčetné — písemné i ústně přednesené — tužby krajanů, jichž nikdy neoslyšel. Jestliže si našly tužby tyto k němu cestu již za ministerstva Bienertova, kdy obsazeno bylo i zvláštní české ministerstvo krajanské vynikajícím a populárním politikem českým, Drem Janem Žáčkem, oč větší byl nával petentův za ministerstva hraběte Stürgkha, kde české krajanské ministerstvo zůstalo neobsazeno.

Podle vlastního dosvědčení jednoho z ministerských úředníků vzbuzovalo to v samém ministerstvu úžas, že k ministru měl kdokoli kdykoliv přístup, kdežto on prý sám za předcházející delší služební doby své mnohého ze svých vrchních šéfů za celé doby jejich úřadování vůbec ani nespátril.

Že za těch okolností musil Bráf v náhradu využítkovati každé chvílky zbývající, aby práce své zdolal, rozumí se samo sebou, a bývaly husté případy, že i jakýkoliv oddych si odříkal, a mnohdy odhodlal se na procházku ne tak pro svoji osobu, ale spíše proto, aby věrný pes jeho Bivoj nemusil procházky postrádati.

O velikonočních r. 1912 použil Bráf krátké dovolené, aby ji ztrávil v Lovraně ke svému zotavení. Leč nevlídné počasí tehdy

panující způsobilo spíše zhoršení nežli zlepšení choroby již valně postupující, nehledě ani k tomu, že závazky úřední a různá ta petita soukromá nepopřály ani tu chvíli k oddychu. Snad pookřál tu jediné ve chvílích, kdy shlukla se kol něho ve ville Eugenie drobotina dětská českých lázeňských hostů, současně v Lovraně meškajících, jimž on nevyrovnatelným způsobem svým, jímž dovedl děti vždy k sobě upoutávati, kratochvilné historky vypravoval. Nemohly se toho nasytiti; po každé, když skončil, vždy znova ozvaly se toužebné hlásky dětské: »Excelenci, povídejte nám ještě něco.«

Když ani pokus léčení na Semmeringu nijak neprospěl, vykonal Bráf dne 5. června 1912 poslední, bolestnou cestu svou z Vídně. Fysicky podlomen, hledal úlevu v útulném sídle svém v Roztokách. O stavu své nemoci nečinil si žádných illusí, připravuje vše s klidem pro blízký konec svůj. Dne 1. července z útrap svých vykoupen, ubíral se za synem svým, doporučiv choť svoji drahou, jedinou to bytost, se kterou se těžko loučil, oddaným duším přátelským.*)

Sanace moravských zemských financí.

Napsal zemský poslanec prof. Dr. Karel Engliš.

(Dokončení.)

Naproti tomu slibují úděly z nově upravené daně kořaleční značný nový výnos. Daň kořaleční byla inkamerována zákonem ze dne 8. července 1901 č. 86 ř. z.; tenkrát stanovena byla sazba z jednoho hektolitrového stupně alkoholu na 90 h při dani výrobní a při nižší sazbě daně spotřební a na 1 K 10 h při vyšší sazbě daně spotřební. Novelou ze dne 23. ledna 1914 č. 11 ř. z. zvýšeny byly obojí tyto sazby o 50 h, tedy na 1 K 40 h, resp. 1 K 60 h. Kořaleční daň byla tentokrát zvýšena pouze na prospěch údelů pro zemské fondy, stát naopak se musil chrániti, aby neutrpěl újmy z poklesu konsumu, který lze po zvýšení očekávati. Údělovým zákonem ze dne 23. ledna 1914 ř. z. č. 14 stanoveno bylo, že se úděly z kořaleční daně zvyšují z 20 h (jak vyměřeny byly úděly při inkamerování daně v r. 1901) o 50 h (tedy o celé zvýšení z r. 1914), celkem tudíž na 70 h z každého hektolitrového stupně. Státu však musí každým způsobem zůstat 78,000.000 K.

Při projednávání nového údělového zákona vzplanul znova zápas o klíč, dle něhož se mají úděly na jednotlivé země rozdě-

*) Tyto vzpomínky, původně pro nejužší rodinný kruh určené, byly přenechány k uveřejnění po výslovném přání redakce ke druhému výročí úmrtí Bráfova. Pozn. red.